

ТАК ПРАЦЮЄМО

Головне—захотіти

Трудовий ентузіазм в людей села — це велика рушійна сила, за допомогою якої будували колгоспи, створювали їх матеріально-технічну базу. Навіть тоді, коли уже двори тракторних бригад наповнилися потужними машинами і досконалішими механізмами, а тваринницькі ферми — продуктивною худобою, коли почали збирати із кожного гектара за 40 центнів пшениці і зводити красиві будинки культури, тогочасна ідеологічна служба продовжувала тримати свою руку на пульсі ентузіазму хліборобів. Вигадувалися різні заходи морального заохочення.

Із зникненням попередньої політичної системи зникло багато методів заохочення трудівників. Напрямок нової роботи з людьми підказало саме життя.

Почали з того, що уклали трудову угоду з рільниками, тваринниками, механізаторами, шоферами. Для кожного великого і малого підрозділу довели контрольні очікувані завдання, за кінцевими наслідками яких колективне сільськогосподарське підпри-

ємство мало одержати відповідні прибутки. Частина їх передбачалася у вигляді грошей та натуральної продукції на оплату.

Кінцеві наслідки конкретно окреслилися у жнива та восени. Після того, як визначили біологічну урожайність колосових, для заохочення комбайнерам запропонували у вигляді додаткової оплати видавати безплатно за кожну тонну намолоченого збіжжя по три кілограми зерна. Дещо менше помічникам. Тверду натуральну оплату оголосили збирачам солом, скиртувальникам.

Жнива пройшли дружно, організовано, швидко. В середньому з кожного гектара одержали по 41,4 центнера зерна. Серед найстаранніших були комбайнери Леонід Стельмах, Володимир Музичук, Олександр Мазурець.

На осінь правління уже мало досвід в сучасних методах організації праці. Знали, як підійти до селян, аби своєчасно виконати комплекс польових робіт. Бо ж таки на осінь збігається найбільше справ. І не зовсім прави-

льно розраховувати тільки на працездатних рільників. Якщо добре захотіти, то на поля вийдуть пенсіонери, учні, подадуть допомогу тваринники, сільська інтелігенція. З цих міркувань оголосили збирати картоплю і кормові буряки на десятий процент врожаю. На ділянки, як кажуть, вийшли старі й малі.

За два тижні викопали картоплю. Визбирали бульби швидко й чисто. Вигода для господарства і усіх селян: забезпечили 220-центнерний урожай та чималий додаток до сімейного бюджету. Осільки реалізаційна ціна на картоплю в межах 15—20 купонів за кілограм, то найактивніші її збирачі за півмісяця могли заробити в переводі на гроші 25—30 тисяч карбованців.

У буряківництві було зайнято до 150 жінок, об'єднаних в п'яти ланках (одна ланка створена з пенсіонерів). Добре всі потрудилися, забезпечивши у середньому на круг по 305 центнерів коренів. А найбільше — механізатори Микола Придоус, Володимир Адамчук, Леонід Федорчук.

Словом, був урожай, а

і цукор. Немало (близько 40 тонн) його зекономили для потреб господарства і його трудівників місцевої шофери, власними силами доставивши на завод усю цукросировину. Скажімо, такі водії великогазових автомашин, як Микола Мартинчук, Володимир Коберський, Іван Нестерук, Дмитро Деніга за осінь доставили на переробку з полів господарства від 1500 до 2000 тонн цукросировини.

Без перебільшення скажу, що подібне стимулювання селян за участь у виробництві має неабияке і виховне значення. Наприклад, згідно затверджених умов, порушники трудової дисципліни та громадського правопорядку не можуть спотворенню користуватися пільгами робітника сільгоспідприємства. А подібних пільг з кожним роком стає все більше. Зокрема, в оплаті зерна, цукру, за транспортні послуги тощо.

Отже, якщо раніше перевага була стимулом морального впливу, то зараз — матеріального.

Степан ЛИТВИНЧУК,
голова сільгоспідприємства «Малинівське».